

‘De comeback was een fantastisch nieuw begin van onze vriendschap’

JAN

HENNY

ERNST

DOE MAAR WEER

Doe Maar in 1980 met Jan Pijnenburg als drummer (links).

Ernst Jansz (68), Henny Vrienten (67) en Jan Hendriks (66) vormen de harde kern van Doe Maar, de band die in de jaren 80 hordes uitzinnige (meisjes)fans op de been bracht. Sinds 2000 treden ze zo nu en dan weer op, maar interviews geven ze sporadisch. Voor Margriet maakten ze een uitzondering.

Toch weer op het podium, terwijl het in 2013 écht De laatste keer zou zijn...

Henny: "Mijn schuld, mijn schuld. Ik riep toen: 'Dit was zo fantastisch, hier kunnen we nooit meer overheen. Laten we stoppen, nu. Dan kunnen we dood en was het goed.' Ik onderschat telkens dat het na een tijdje toch weer gaat kriebelen."

Ernst (lacht): "Je onderschat gewoon dat we steeds beter worden, Henny. Bovendien is het gewoon erg leuk. Als wij met z'n drieën een instrument vasthouden, swingt het meteen de pan uit. Dan worden we overvallen door een soort koorts en is het *bám*. Die magie was er vroeger al en die komt altijd meteen terug. We worden op slag weer die kwajongens van vroeger."

Jan: "Ik vond het de laatste keer (*De Glad IJstour*, begin 2013, red.) ook leuker dan ooit. Lekker geluid, alles goed geregeld, geen gedoe eromheen. Ik genoot van al die vrolijke, meezingende mensen in de zaal voor ons. Dus ik verheug mij erg op de komende optredens."

Is er na de Doe Maar-tijd altijd een hechte band tussen jullie gebleven?

Henny: "Nee, Ernst en ik hebben elkaar wel een jaar of tien, vijftien niet gezien. Niet omdat er ruzie was of zo. Maar we hadden zo'n tijd in de volle schijnwerpers gestaan - in de volle zon, zeg maar - dat we onszelf opnieuw moesten uitvinden."

Ernst: "Ik moest echt over Doe Maar heen groeien. Roem is een raar iets. Wanneer je jezelf overal terugziet op foto's, word je die foto. Ik was versnipperd geraakt, hing in kleine delen in tienerkamers. Ik moest opnieuw ontdekken wie ik eigenlijk was. En onderzoeken hoe ik een normaal privéleven kon leiden."

Henny: "Mij ging dat makkelijker af. Ik heb wel mijn uiterlijk flink aangepast; die blonde kuif van mij sprong natuurlijk erg in het oog. Die heb ik afgeknipt, ik deed een brilletje op en een regenjas aan, en toen had ik nergens meer last van!"

Ernst: "Jij hebt ook best een tijd gehad dat je je distantieerde van Doe Maar."

Henny: "Nou, nee, zo zie ik het niet, maar ik dacht wel: daar moet ik een flinke tijd niets mee doen. Ik wilde een nieuwe carrière opbouwen."

Wat zijn jullie gaan doen na Doe Maar?

Jan: "Ernst en ik hebben veel dingen samen gedaan, *Rienne va plus*, een trio met zangeres Rienne Janssen, en diverse korte theatertoertjes. En soloprojecten van Ernst. Verder hebben we met Boudewijn de Groot meegespeeld, wel vijftien seizoenen lang."

Henny: "Ik ben in de filmmuziek gegaan. Ik werd ook benaderd om in bandjes te komen en nieuwe nummers te maken die op die van Doe Maar leken. Maar dat leek me een slecht plan. Achter de schermen ►

HENNY:

'De dingen waar ik me vroeger aan ergerde, bewonder ik tegenwoordig juist'

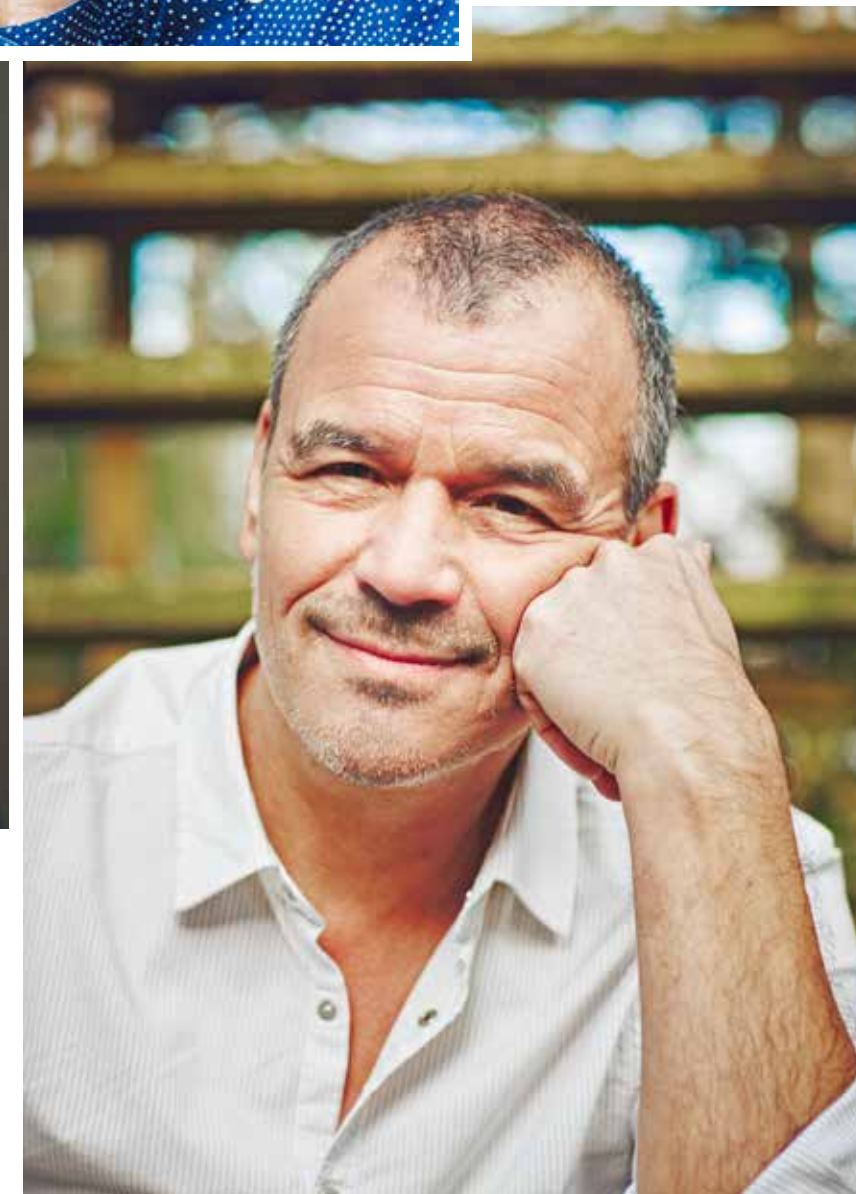
ERNST:

'Vroeger was er een vorm van rivaliteit tussen Henny en mij'

JAN:

'Ernst en Henny zijn lieve vrienden. We zijn een unieke club, heel bijzonder'

werken sprak me meer aan.”

Ernst: “En, heel gek, na zo’n vijftien jaar hadden we allemaal, ongeveer tegelijkertijd, het gevoel: we kunnen nu wel weer eens met z’n allen wat doen. Toen zochten we elkaar weer op.”

Een succesvol weerzien: zestien keer in een uitverkocht Ahoy!

Jan: “Zoiets was nooit eerder vertoond. Er kwam ongelofelijk veel organisatie bij kijken, daar hebben we ons wel flink op verkeken.”

Henny: “Qua optredens was dat niet de fijnste comeback – we hebben nu een promotor die alles eromheen van ons overneemt. Heerlijk.”

Ernst: “Maar het was wél een fantastisch

HENNY:

‘Ik ben gewoon de grootste drammer van het bandje. Maar we hebben het samen gedaan’

ERNST:

‘Doe Maar was levensbepalend. Maar zonder Henny was het nooit wat geworden’

Ook zin om weer even terug te gaan in de tijd en mee te zingen met de hits van Doe maar?

Ga naar margriet.nl/doemaar

houdt je jong. Het is geen werk, het is een splendend leven.”

Henny: “Ook het samen optreden houdt ons fit. We zijn ook weleens bij elkaar gekomen voor een project toen ik wat pafferig was. Toen zag ik die jonge god (*knikt naar Ernst*) en dacht: Nou Vrienten, daar moet je naast staan dus er moet wel even tien kilo vanaf. Maar het is sowieso een wonder dat wij er allemaal nog zijn. Statistisch gezien had een van ons natuurlijk allang onder de zoden moeten liggen.”

Ernst: “Van mijn haar is niet veel meer over. Een paar maanden geleden dacht ik: nu moet het maar eens kort. Sinds ik het heb afgeknipt, lopen de meeste kennissen die ik al dertig, veertig jaar ken me gewoon voorbij. Daar kan ik erg om gniffelen.”

nieuw begin van onze vriendschap. Sindsdien is er altijd contact gebleven. We zijn zelfs meer naar elkaar toegegroeid.”

Op welke manier is de vriendschap veranderd?

Ernst: “Vroeger was er een vorm van rivaliteit tussen Henny en mij. Een gezonde vorm hoor, die ons ver bracht. Maar die is er nu helemaal niet meer. Ik ben hem veel meer gaan waarderen, ik kan beter zien wat ik van hem heb geleerd en wat hij voor mij betekende.”

Henny: “Ons contact is nu veel dieper. En dingen waar ik me vroeger aan ergerde, bewonder ik tegenwoordig juist. Ik ben iemand die aan de lopende band ideeën spuit – maar vervolgens slordig is in de uitwerking. Ernst wil tot bij het allerlaats- te optreden, het allerlaatste nummer

zelfs, nog de puntjes op de i zetten. Vroeger dacht ik: Ernst, houd óp in hemelsnaam. Nu zie ik juist hoeveel voordeel we daarvan hebben. Maar geloof me: het is moeilijk om die man uit te zetten.”

Hoe is de vriendschap tussen jullie drieën?

Ernst: “Heerlijk. Als we elkaar aan de telefoon hebben is het al feest. En we zien elkaar zeker een paar keer per jaar, ook als er geen optredens staan gepland, vaak in het vakantiehuis van Henny. Dan maken we een vuurtje buiten. Drank erbij, wat muziek maken en elkaar verhalen vertellen. Over hoe het gaat, over onze gezins-situatie, onze vriendinnen, over vrouwen in het algemeen. Ik voel me op mijn gemak bij deze twee mannen. Ik hoef niets te verbergen, kan gewoon mijn meest misselijke zelf zijn.”

Jan: “Ernst en Henny zijn ontzettend lieve vrienden. En muzikaal is er enorm veel waardering. We zijn een unieke club, heel bijzonder.”

Henny: “Ik sluit me daarbij aan, we hoeven niets op te houden voor elkaar. En iedereen valt weer in zijn vertrouwde rol, dat heeft zich ooit zo gesetteld. Jan is altijd lekker nuchter, bijvoorbeeld. Toen we elkaar weer zagen na Ahoy, toen we voor het eerst echt veel geld hadden verdiend, vertelden Ernst en ik trots over een nieuw dak, een nieuw huis, een nieuwe studio. Zegt Jan: ‘Ik heb een nieuw regenpak bij de Zeeman gekocht.’”

Jan: “Gewoon om jullie even te *down putten*.”

Henny: “Zo is Jan, hij heeft geen franje nodig. Hij is het rustige baken in ons driemanschap en geeft vaak het salo-

monsoordeel. Dat deed hij vroeger al als Ernst en ik recht tegenover elkaar stonden; en nu weer, als we ergens over twijfelen. En dat hij de beste gitarist is van Nederland is mooi meegenomen. Ernst vind ik zowat de meest sociale man die ik ken. Hij is echt een soort Sinterklaas. Maar verder is hij een absolute *asshole* hoor.”

Ernst: “Henny is stiekem nog veel socialer. Dat was vroeger al zo. Dan lag er bijvoorbeeld een fan in het ziekenhuis en die ging hij dan opzoeken. Dat deed-ie gewoon. En hij nam altijd iedereen in huis. Muzikanten – en die bleven dan gerust een jaar hangen. En je kunt nog altijd mee-eten of blijven logeren bij hem.”

We zijn 32 jaar verder. Zijn jullie al opa?

Jan: “We hebben er inderdaad de leeftijd voor. Maar nee, nog niet. Ik heb wel twee

kinderen, ze zijn nu 27 en 28 jaar.”

Ernst: “Ik ben wel een soort van opa. Mijn oudste dochter, die ik niet zelf heb verwekt maar voor wie ik wel veertien jaar heb mogen zorgen, heeft twee kinderen. Maar ik vrees dat ik niet zo’n goede opa ben geweest. Want ik had in diezelfde tijd zelf ook kleine kinderen – die zijn nu 21 en 22 jaar – en het was niet handig om opa en vader tegelijk te zijn.”

Henny: “Mijn oudste kinderen zijn nu 30, 28 en 24; en dan heb ik nog twee jonge kinderen met mijn huidige vrouw – ze zijn 13 en 9. Ze kunnen allemaal heel goed met elkaar opschieten, erg leuk is dat. Maar nee, ik ben nog geen opa.”

Opaleeftijd of niet: jullie zien er nog fit uit.

Jan: “Dat komt door het beroemde stofje dat muzikanten vrijmaken. Muziek maken

Henny, jij hebt onlangs twee albums gemaakt, En toch en Alles is anders. Veel teksten die daarop staan gaan over ouder worden, terugblikken, afscheid nemen.

Henny: “Ik schrijf altijd liedjes vanuit mezelf, het moet wel kloppen, vind ik. Nou, als je in de buurt van de zeventig komt, waar moet je dan nog over zingen? Toen ik dertig was zong ik over meisjes die mij met rust moesten laten. Dat doe ik niet meer, ze laten me toch al ernstig met rust. Bij elk decennium hoort een andere thematiek. Ik denk veel na over wat er was en wat er nog is. Ik heb mijn albums heel arrogant een drieluik genoemd. Dit jaar heb ik geen tijd, hij komt volgend jaar – en dan wil ik ook echt dat het mijn laatste plaat is. Dat lijkt me mooi, dat is mijn dramatische inborst.” ▶

Ook jij treedt op met je eigen liedjes hè, Ernst?

Ernst: “Ja, met liedjes die ik in de loop van de jaren heb geschreven. Nieuwe dingen maak ik niet meer; ik heb in 2012 nummers van Bob Dylan vertaald en sindsdien heb ik het gevoel: ik heb niets meer toe te voegen. Die man is zo ontzettend goed, hij schrijft zo mooi en veelzijdig, daar kan ik niet aan tippen.”

Henny: “Dat vind ik geen argument Ernst, ik kan ook niet tippen aan, ik noem maar iemand, Paul McCartney, maar dat wil ik niet zeggen... Je moet er gewoon aan beginnen, het draait altijd om besluiten. Je gaat zitten, dwingt jezelf ertoe. Dat gaat moeizaam. Je gooit veel weg omdat het niet goed is en dan, opeens, zomaar, heb je de goudader te pakken.”

JAN:

‘Door Doe Maar heb ik altijd van muziek kunnen leven. Dat is gelukt met deze mannen’

Ernst: “Ik weet het en ik ga het proberen. Maar ik vind het ook niet erg als het niet lukt. Ik kan mijn hele leven blijven teren op de nummers die ik buiten Doe Maar heb geschreven en ik maak gewoon lekker muziek. Vaak met Jan, trouwens. En Jan speelt ook mee op de albums van Henny.”

Nog even een terugblik: toen jullie in 1984 stopten, leken jullie helemaal klaar met Doe Maar.

Ernst: “We hadden geen eigen leven meer. Stoppen was de enige manier om weer onze eigen koers te bepalen. Ik heb het altijd gezien als een soort van schaaakspel. Bij schaken is het initiatief heel belangrijk. Ermee ophouden was de enige manier om dat weer naar ons toe te trekken.”

Henny: “We zaten al zo lang in een vorm van stress. Inderdaad, wat Ernst zegt: iedereen zette de pionnen voor ons neer.”

Jan: “De situatie was onhoudbaar, de omstandigheden, de steeds jongere fans...”

Ernst: “Toen we waren gestopt, hoorde ik voor het eerst in heel lange tijd de vogels weer fluiten. Dat moment zal ik nooit vergeten.”

Hoe staan jullie nu, 32 jaar later, tegenover Doe Maar?

Jan: “Ik ben ontzettend blij dat ik het heb meegemaakt. Door Doe Maar heb ik altijd van muziek kunnen leven. Al toen ik twaalf, dertien was, dacht ik: goh, als dat toch eens zou kunnen, zeg. Ik ging ervan uit dat ik gewoon een vak moest leren. Leven van muziek was te mooi om echt in te geloven. Maar het is gelukt, met deze mannen. Dat is geweldig.”

Henny: “Het was erg bijzonder. Toen beseften we dat niet altijd, nu wel. Hoeveel mensen hebben dit nou mogen

meemaken? Ik heb er werkelijk alles aan te danken. Ook dat ik me later uit de schijnwerpers kon houden, dat ik zo veel werk kreeg. Ik had natuurlijk mijn eigen talent, maar er zijn ontzettend veel mensen met heel veel talent. Ik heb gewoon het grote geluk gehad dat ik bij Doe Maar kwam te spelen. En weet je wat ik pas dacht? Door Doe Maar heb ik mezelf gevonden. Voordat Ernst me vroeg om erbij komen, schreef ik alleen maar liedjes voor anderen. De Blue Diamonds, The Cats, Johnny Hoes, Frank en Mirella. De grootst mogelijke troep, echt. *Moeder wat maak je toch een herrie, zit je soms weer aan de sherry?* Het ging nooit over mezelf. Toen vroegen Ernst en Jan me, er moesten nog drie liedjes op de plaat. Op een middag ging ik zitten, en daar waren ze, opeens, liedjes over mij. Dat heb ik echt bij Doe Maar geleerd.”

Ernst: “Doe Maar was fantastisch en levensbepalend. Maar zonder Henny was

het nooit wat geworden. Wij waren een leuk bandje hoor, maar het zette geen zoden aan de dijk. De honden lustten er geen brood van. Toen kwam Henny erbij en was het: bam. Ik heb daar nu een ontzettend goed leven door, hoef me geen zorgen meer te maken over mijn toekomst, over de kinderen, of ze wel kunnen studeren. Ik heb een huis kunnen kopen, ik woon hartstikke fijn, midden in de natuur. Elke dag denk ik: dat heb ik aan Henny te danken.”

Henny: “Niet mee eens, pertinent niet mee eens. Het is de combinatie. Met mij was er anders ook niets gebeurd. Ik ben gewoon de grootste drammer van het bandje. Maar we hebben het samen gedaan.”

Ooit verwacht dat jullie leven zo zou lopen?

Ernst: “Ik heb Henny leren kennen tijdens een tournee met Boudewijn de Groot in België. Het was in 1976. We sliepen bij twee meisjes in Gent. Daar stond een muzikencyclopedia in de kast. Ik zei tegen Henny: ‘Wat denk je, zouden wij ooit in zo’n boek terechtkomen?’ Nou, niet echt. Er had net een recensie in het Vlaamse tijdschrift *Humo* gestaan over Boudewijn de Groot: *De grofste belediging die Boudewijn zijn publiek, dat hem toch zo na aan het hart ligt, kon aandoen was dat hij zich liet begeleiden door de meest troosteloze bende begeleiders die ooit op een podium heeft gestaan.* Dus hoe het uiteindelijk is gegaan lag wel een beetje buiten ons verwachtingspatroon.”

Henny: “Dat hebben we spelenderwijs toch maar mooi geflikt.”

Jan: “Zeg, het is al vier uur, en nog niemand heeft iets over drank gezegd. Hier gaat iets niet goed.” ■

Doe maar staat op 14, 15 en 18 juni in een vrijwel uitverkocht Ziggo Dome. Ook is de band tijdens Pinkpop te zien op 11 juni.